

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 10. marca 2009 v trestnej veci obžalovanej **V. J.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005), o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. septembra 2007, č. k. 4 T 11/2005-519, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) sa odvolanie obžalovanej **V. J.** **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 12. septembra 2007, č. k. 4 T 11/2005-519, bola obžalovaná **V. J.** uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

na začiatku novembra 2003 sa s **J. M. S.** dohodli na založení spoločnej obchodnej spoločnosti za účelom prevádzkovania lekárne, následne dňa 14. novembra 2003 prevzala od menovaného finančnú čiastku 3 000 švajčiarskych frankov na hradenie nákladov spojených so založením spoločnosti, vypracovala časový a finančný harmonogram, na základe ktorého mu dňa 23. novembra 2003 ukázala priestory na **M. č. X v Ž.**, dňa 24. novembra 2003 spísali spoločenskú zmluvu o založení spoločnosti s ručením obmedzeným a v pobočke **U., a. s., N. X., Ž.**, otvorili účet ich novozaloženej spoločnosti s názvom **S., s. r. o., Ž.**, kde vložili sumu 680 000 Sk, vzápätí podľa plánu postupne poškodený v dňoch 25. novembra, 27. novembra, 4. decembra a 11. decembra 2003 bezhotovostným prevodom poukázal na tento účet finančnú čiastku v celkovej výške 14 628 542 Sk, pričom peniaze mali byť použité na zabezpečenie licencie,

pokrytie vedľajších výdavkov, ako aj nákladov na nákup liekov s tým, že 15. decembra 2003 sa malo uskutočniť otvorenie lekárne, avšak V. J. ako konateľka novozaloženej spoločnosti v rozpore s deklarováým zámerom nevykonala žiadne činnosti smerujúce k riadeniu a prevádzkovaníu lekárne a napriek tomu z účtu spoločnosti S., s. r. o., Ž., dňa 28. novembra 2003 vybrala v hotovosti čiastku 5 025 000 Sk, ktorú použila výhradne pre svoju potrebu, vzápätí dňa 16. decembra 2003 ako majiteľka účtu S., s. r. o., vypovedala zmluvu o účte a dala pokyn na prevod ostávajúcich finančných prostriedkov v celkovej výške 10 283 542 Sk na iné účty vedené v U., a. s., B., filiálka Ž., k čomu nedošlo v dôsledku zaistenia účtu zo strany prokuratúry, konaním obvinenej by poškodenému J. M. S., bytom P., X., Švajčiarska konfederácia, bola spôsobená škoda vo výške celkom 15 308 542 Sk.

Krajský súd za to obžalovanej podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, na výkon ktorého ju podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovanej súčasne podľa § 228 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 4 979 426 Sk, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného podľa § 229 ods. 2 Tr. por. odkázal na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná písomným podaním z 23. októbra 2007 odvolanie.

Podľa nej súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, nakoľko nedostatočne vec objasnil, nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, a preto vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení a treba vykonať ďalšie dôkazy, čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnemu výroku o vine, uloženom treste, ako aj o povinnosti nahradiť škodu.

Konkrétne poukázala na rozpor v tvrdeniach poškodeného ohľadne výšky istiny, ktorá bola bezprostredne po založení bankového účtu na tento účet vložená, keď v zápisnici o trestnom oznámení uvádzal sumu 640 000 Sk, pričom neskôr uvádzal, že poškodenej sám dal sumu 680 000 Sk. Taktiež nebol odstránený rozpor prečo bola v spoločenskej zmluve uvedená istina 200 000 Sk a prečo nepodpísal vkladový lístok do banky. Ďalej nebolo preverené akým spôsobom, ak vôbec, mohol poškodený previesť peňažnú sumu 680 000 Sk

vo švajčiarskych frankoch cez hranicu. Vo vzťahu k listinnému dôkazu – finančnému a časovému harmonogramu – zdôraznila, že ide o listinu vypracovanú samotným poškodeným, pričom poprela existenciu takéhoto harmonogramu. Pokiaľ ide o úmysel podnikateľ v oblasti lekárnictva, poškodený najskôr tvrdil, že dokonca videl nájomné zmluvy, pričom neskôr zostal už len pri tvrdení, že videl len priestory. Poškodený taktiež najskôr popieral, že by sa o podnikaní na Slovensku radil s Ing. F., avšak nakoniec túto skutočnosť potvrdil, pričom vyšlo tiež najavo, že tento svedok ako pracovník spoločnosti K. na Slovensku bol doporučený spoločnosťou K. vo Švajčiarsku, kde priamo pracuje príbuzný poškodeného. Za zarážajúce považuje to, že poškodený veril nej, ktorú nazval nelichotivými prívlastkami, a nie renomovanej spoločnosti zaoberajúcej sa poradenstvom v zahraničí. Poškodený taktiež spočiatku popieral existenciu darovacej zmluvy, pričom až po zistení pravosti jeho podpisu na nej uviedol, že túto mu podstrčila. Napokon dokonca pripustil, že si pamätá aj podpisovanie tejto listiny. S ohľadom na výpovede svedkov M. a M., podľa ktorých poškodený v banke a prekladateľskej spoločnosti vystupoval ako človek, ktorý sa o nič nezaujímal, zdôraznila, že pasivitu a nezáujem poškodeného nemohla predpokladať a ani sa na ne spoliehať. V prvostupňovom konaní tiež nebol zistený pôvod peňazí, ktoré mal poškodený v hotovosti vložiť do banky (680 000 Sk), nebolo zistené z akého dôvodu boli zmluvy o pôžičke obchodných partnerov poškodeného antidatované a prečo na ich písomnom vyhotovení bol uvedený názov spoločnosti S., s. r. o., keď v čase ich vzniku požičiavateľa nemohli tento názov vedieť. Taktiež nebolo zisťované v akých pomeroch žil poškodený, nebola dokazovaná pravdivosť jeho tvrdení o dlhoročnej podnikateľskej praxi a tiež akú povest' vo svojej krajine požíva a ako prebieha obchodný, platobný styk, resp. založenie spoločnosti v domicile. Nebolo taktiež zistené, či vôbec bola potreba zo strany poškodeného si predmetné finančné prostriedky požičiavať. Zdôraznila, že správanie poškodeného pri vydaní kartičky o účte a podpisovaní takých závažných dokumentov ako je spoločenská zmluva o založení spoločnosti a pri poukazovaní pomerne veľký peňažných súm na predmetný účet je v absolútnom protiklade s jeho tvrdením o jeho podnikateľskej zručnosti – skúsenosti. Napokon poukázala aj na tú skutočnosť, že v konaní nebol dodržaný postup podľa § 176 ods. 2 veta druhá Tr. por., ktorý odôvodňovala tá skutočnosť, že v obžalobe bol skutok posúdený prísnejšie ako v uznesení o vznesení obvinenia (v uznesení o vznesení obvinenia bol stíhaný skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. por. – so súčasným poukazom na to, že správne malo byť „Tr. zák.“ – hoci v obžalobe aj odsudzujúcim rozsudku bol tento skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa

§ 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. Navrhla preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 258 písm. b/ a písm. c/ Tr. por. (správne má byť § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por.) zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie vo veci. V prípade, že odvolací súd dospeje k názoru, že skutkový stav je riadne a správne zistený, po doplnení dôkazov vykonaných odvolacím súdom navrhla, aby tento po zrušení prvostupňového rozsudku rozhodol vo veci v súlade s § 259 ods. 3 Tr. por. podľa § 226 písm. a/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní obžalovanej vykonal dňa 10. marca 2009 verejné zasadnutie, na ktorom zástupca generálneho prokurátora navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť, pričom obžalovaná zotrvala na písomne podanom odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na (prípadné) chyby odvolaním nevytýkané, pričom zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné, a preto je potrebné ho podľa § 256 Tr. por. zamietnuť.

Odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vykonal dokazovanie v rozsahu požadovanom ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a vykonané dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. Nezistil pritom dôvod na doplnenie dokazovania, ani skutočnosť, že by dôkazy krajský súd vykonal neobjektívne, výlučne v neprospech obžalovanej.

V odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku krajský súd vyložil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, hodnotiac aj obhajobu obžalovanej. Uviedol prečo považoval dokazovanie za vyčerpávajúce a dostatočné a tiež, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Keďže písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a odvolacie námietky obžalovanej, resp. iné zistené okolnosti nemajú zásadný vplyv na meritum veci, odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na tam uvedené dôvody, ktoré si osvojuje.

Reagujúc na odvolacie námietky je potrebné uviesť, že niektoré nepresnosti uvádzané poškodeným – ako je pôvodné tvrdenie, že na bankový účet bolo pri jeho zriadení vložených 640 000 Sk, pričom v skutočnosti išlo o sumu 680 000 Sk – nie sú takého charakteru, aby vyvrátili hodnovernosť jeho výpovedí. V podstatných otázkach týkajúcich sa inkriminovaného skutku sa vo svojich výpovediach počas celého konania neodchýlil, na svojich tvrdeniach zotrval. Pokiaľ ide o preukázanú pasivitu jeho konania v banke pri zriadení účtu, táto je odôvodnená celkovou situáciou – išlo o cudzinca, ktorý sa rozhodol podnikat' (investovať) na Slovensku v plnej dôvere k svojmu „obchodnému partnerovi“, ktorá sa však ukázala ako neopodstatnená. Nehodnovernosť jeho výpovede nemožno odvodiť zo samotnej tézy, že „skúsený podnikateľ“ by sa uvedeným spôsobom nesprával, i keď je zrejmé (a zreteľne aj samému poškodenému), že jeho vyhodnotenie obžalovanej ako dôveryhodnej osoby bolo chybné (mylné). Vo vzťahu k rukou písanému harmonogramu prác a nákladov, ktorého hodnovernosť odvolateľka napáda, je potrebné poznamenať, že ide o krajne podporný dôkaz (nie dôkaz nosný, kľúčový), ktorého dôkazná hodnota je daná len v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi. Jeho prípadná neexistencia by záver súdu v otázke viny nemohla nijako zmeniť. Vo vzťahu k odvolacej námietke ohľadne antidatovania zmlúv o pôžičke, z ktorých poškodený uhrádzal jednotlivé finančné čiastky na účet č. X. je potrebné pripustiť, že dátumy uzavretia zmlúv 21. november a 20. november 2003 (č. l. 72 a 73 spisu) nasvedčujú tomu, že uvedené zmluvy, vzhľadom k tomu, že odkazujú na číslo účtu, ktorý bol založený až 24. novembra 2003, boli v skutočnosti uzavreté najskôr týmto dňom. To ale nič nemení na skutočnosti, že uvedené peňažné sumy (vyplývajúce z týchto zmlúv) boli poukázané na účet spoločnosti S., s. r. o. (ako vyplýva z výpisu z tohto účtu), pričom práve táto skutočnosť je v posudzovanom prípade podstatná. Napokon odvolaciu námietku podľa § 176 ods. 2 Tr. por. taktiež nemožno hodnotiť inak ako neopodstatnenú. Podľa citovaného ustanovenia obžaloba sa môže podať len pre skutok, pre ktorý sa obvinenie vzneslo (§ 163), pričom ak prokurátor mieni tento skutok posudzovať ako iný trestný čin, než ako ho posudzoval vyšetrovateľ, upozorní na to pred podaním obžaloby obvineného a jeho obhajcu a zistí, či navrhujú so zreteľom na zamýšľanú zmenu vyšetrovanie doplniť. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje,

že skutočnosť, že v uznesení o vznesení obvinenia bol skutok obžalovanej právne hodnotený ako trestný čin sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu, pričom v obžalobe a následne aj v odsudzujúcom rozsudku ako dokonaný trestný čin nič nemení na tom, že išlo o stále tú istú právnu kvalifikáciu predmetného skutku ako trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. Skutok nebol teda kvalifikovaný ako iný trestný čin a v rámci tohto trestného činu podľa iného kvalifikačného kritéria. Postavenie obžalovanej sa nezmenilo ani z hľadiska zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Napokon pri skončení vyšetrovania bolo obžalovanej umožnené riadne preštudovať spis, ktoré právo obžalovaná aj využila (č. l. 252 spisu) a súčasne využila aj právo navrhnúť doplnenie dokazovania (č. l. 254 spisu) a o tomto návrhu bolo vyšetrovateľom rozhodnuté (č. l. 255 spisu). V ďalšom priebehu konania po podaní obžaloby (na hlavnom pojednávaní) bolo obžalovanej umožnené využiť všetky prostriedky obhajoby, preto na základe uvedenej skutočnosti – iného právneho posúdenia skutku len z hľadiska vývinových štádií trestnej činnosti (pokus, dokonaný trestný čin) – nebolo porušené právo na obhajobu obžalovanej.

Vo vzťahu k otázke trestu odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa konal správne, keď osobné pomery obžalovanej spočívajúce v starostlivosti o dve maloleté dcéry D. a N. (v čase prvostupňového rozhodovania vo veku 2 a 14 rokov) vyhodnotil ako okolnosti odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 40 ods. 1 Tr. zák. pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorá je v zmysle § 250 ods. 5 Tr. zák. 5 až 12 rokov. Vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ktorá niekoľkokrát prevyšuje škodu veľkého rozsahu v zmysle § 89 ods. 13 Tr. zák., popieranie viny obžalovanej počas celého konania a tú skutočnosť, že obžalovaná neuhradila poškodenému dobrovoľne ani časť spôsobenej škody (k vráteniu časti spôsobenej škody poškodenému došlo počas konania len v dôsledku včasného zaistenia účtu zo strany prokurátora v prípravnom konaní), je súdom prvého stupňa uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov primeraný. Rovnako v súlade s účelom trestu v zmysle § 23 Tr. zák. je aj zaradenie obžalovanej do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny v zmysle § 39a ods. 3 Tr. zák.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je napokon správny aj vo výroku o náhrade škody, keď krajský súd priznal poškodenému J. M. S. škodu vo výške časti peňažnej sumy ním poukázanej na predmetný účet v U., ktorá mu nebola v priebehu trestného konania vrátená a časti uplatneného úroku z omeškania v rozsahu a z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 15).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. marca 2009

**JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Monika Ivančíková